קאמרי פילטר

הסיגריה הראשונה בישראל עם

M.I.X.

המנוי

קיבלת חשבונך לחידוש המנוי, נא פרע אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום.

במדינה

רדיו

חפש את המטמון

השבוע האחרון השתלם במיוחד לקול־ישראל, משום שהיה זה הזמן היחיד בו לא עלה הגל־הקל פרוטה. סוד ההצלחה הוא פשוט: בשבוע האחרון, בגלל שבעת ימי אבל־הנשיא, לא פעל הגל־הקל. היה זה רחוק נקי, לפי ההגיון של ההלצה הנושנה, אודות היהודי המתלונן שחנותו גורמת לו רק להפסדים. „אז ממה אתה חי?" נשאל, „מהשבת," השיב, „בשבת תמיד סגור אצלי."

תקות גדולות. זה התחיל בתוכניות גדולות להקמת תחנת־שידור חדשה וחדישה ביותר, אשר היתה צריכה לבוא במקום כל בנייני שרות־השידור הנוכחיים, הפזורים בכל חלקי העיר, ואשר אינם הולמים את צורכי אולפני השידור ומשרדי קול־ישראל.

נשארה בעיה אחת: מהיכן לקחת את הסכומים הנחוצים. עד כה לא הצהיר שום דוד אמריקאי על נכונותו לבנות תחנת־שידור במחיר קביעת לוח־כבוד ליד הכניסה, אשר יספר בקצרה את תולדות חייו של הנדבן.

הנהלת קול־ישראל מצאה פיתרון: „את הכספים להקמת תחנת־השידור החדשה נשיג בכוחות עצמנו," הצהירו. „נארגן שידורי־פירסומת, אשר הכנסותיהם יוקדשו לקרן מיוחדת למטרה זו."

אמרו ועשו. הממשלה קיבלה בראשית 1960 החלטה מיוחדת בנידון. באפריל אותה שנה בקע לראשונה מעל גלי־האתר האות המוסיקלי של חמש־חמש — השידור הפירסומי הנסיוני הראשון בישראל. במהרה הרחיב הגל־הקל את תוכניותיו: נוסף לשידור בשעות אחרי־הצהרים פתח גם שידורי בוקר וערב. כמעט כל התוכניות מן הסוג הקל — כמוסיקה לריקודים, ותוכניות בידור — העבירו מקול־ישראל לגל־הקל.

מרגע זה נאלץ המאזין, שהשתוקק לשמוע פיזמונים צרפתיים חדשים, או להנות מבית־צוע של בני גודמן, לשלם עבור התענוג — בשמיעת תוכניות פירסומיות של תנרי־נפט, אבקות כביסה או סיגריות.

סיסמאות הפרסומת שהושמעו, היו ברוב המקרים כל כך א נפנטליות, אם לא חסרות טעם, שעוד לפני שנה השמיעה המועצה הציבורית אשר ליד קול־ישראל את דברה בענין זה, דרשה את חיסול הגל־הקל נוכח הרמה הנמוכה עד להביך של השידורים הפירסומיים. „אין דבר," נענו אז, „מאזין הרדיו יחזיק מעמד איכשהו, העיקר הרווחים. המטרה מקדשת את האמצעים."

ואכן, המאזין החזיק מעמד. חרק בשיניו לשמע סיסמאות כמו „הופ — קניתי, הופ — כיבסתי, הופ — גמרתי!" או פניני חכמה כמו „פרידמן הוא פרידמן, מה יש לדבר?" והתנחם במחשבה שבכך הוא שותף למפעל הגדול של הקמת בניין עבור שרותי־השידור הלאומיים.

את האשליות פיזר סופית הדו"ח השנתי של מבקר־המדינה. מסתבר, כי לא זו בלבד שהשידורים המסחריים אינם נושאים רווחים, אלא הם עולים בכסף רב.

רווחים אך לא הפסדים. אחרי שהחלה פעילות הגל־הקל, לפני שלוש שנים, אחרי תקופת נסיון של חצי־שנה, החליטה הממשלה, להעביר את כל עיסקי השידור המיסחרי לידי פירמה פרטית. נוצרה חברת רג'י בהשתתפות 50 אחוז הון אמריקאי, ו־50 אחוז הון מקומי (הממשלה, בית־ההוצאה של הארץ ועוד).

בין החברה וקול־ישראל נחתם הסכם, לפיו קיבלה חברת רג'י את הזכות הבילעדית לשידורי הפירסומת המיסחרית, לתקופה של עשר שנים. אותה חברה עצמה הבטיחה לעצמה מונופול על שידורי הפירסומת המיסחרית בטלביזיה, ברגע שתקום.

בתמורה, התחייבה רג'י להכניס לקרן הבניין של קול־ישראל אחוז מסויים מרווחי השידור המיסחרי. לפי האומדן, עמד סכום זה להגיע בשנה החולפת ל־100 אלף לירות לפחות.

התברר, כי ההסכם בין חברת רג'י וה־ממשלה נושא אופי משעשע ביותר: כי לפיו זכאית החברה לרווחים ענקיים, אך אין היא משתתפת בהפסדים. וההפסדים נתגלו כעצומים. במשך שנה אחת הסתכם הגרעון בקרוב לרבע מיליון לירות. הסכום כולו כוסה על־ידי הממשלה, שחלקה בשותפות, אגב, מגיע לחמישה אחוזים.

הפרט הפיקנטי ביותר בכל הסיפור הוא

(המשך בעמוד 10)

דו"ח מיוחד

מיקרה מוזר אירע בזמן האחרון לאהוד אבריאל: בעת ובעונה אחת הרי־פיע שמו בשתי ידיעות. האחת היתה שיגרתית, נגעה לקנס־תנועה שאבריאל מיאן לשלמו לבית־המשפט; השניה היתה הרבה יותר חשובה, רמזה על מינוי חדש המצפה לאבריאל במנגנון הממשלה.

סיפור הקנס ראוי שיסופר, אולי מפני שהוא מלמד משהו על הגבר בעל הפנים המנומשות, הנושא בתואר סגן המנהל הכללי של משרד החוץ.

הוא מתחיל בכך, שאהוד אבריאל החנה את מכוניתו הפרטית ליד קפה חרמון ברחוב קרן־קיימת לישראל בירושלים. הוא לא התחשב בתמרור, שקבע ברורות: „אין חניה". התעלמות נפוצה למדי בין נהגים מתעצלים.

אך עין החוק היתה פקוחה אותו בוקר, באותו מקום. שוטר־תנועה רשם לו דו"ח, הצמידו למגב מכוניתו, בתתו בידי בעל המכונית ברירה לשלם קנס של חמש לירות, או להופיע בפני שופט התנועה. אהוד אבריאל התעלם משתי האפשרויות: הוא לא שילם את הקנס, אף לא הופיע בפני שופט התנועה משה מוסק. הוא יכול היה, אמנם, להשיג דחיית המשפט, שכן היה באותו יום (30 ביולי 1962) בסיור עם נשיא המדינה באפריקה. הוא בחר להתעלם מכך.

השופט אשר במיקרים המובאים לפניו נוהג לראות אי־הופעה כהודאה, הטיל על אבריאל קנס 30 לירות, או עשרה ימי מאסר תמורתן. מזכירות בית־המשפט אף שלחה הודעה רשמית על כך לסגן המנהל של משרד החוץ. אך גם מהודעה זו התעלם אהוד אבריאל.

גלגלי הצדק המשיכו לטחון, בקצב האיטי שלהם. משלא שולם הקנס, נשלחה הודעה למשטרת ירושלים, כי יש לעצור את אבריאל לתקופה של עשרה ימים. אך המשטרה לא רצתה אי־נעימויות. היא משכה את הענין, פנתה למזכירתו של אבריאל, נתנה לה שהות לשלוח מכתבים ולבקש הסברים. עד שהשופט התרגז, איים שיתלונן בפני שר המשפט־ם, כי המשטרה אינה מכבדת את צווי בית־המשפט.

במכתב רשמי ביקשה מזכירותו של אבריאל „לסגור את התיק", כאילו אפשר במדינת־חוק לסגור תיק של בית־משפט, רק מפני שהוא נוגע לאישיות חשובה. המשטרה חזרה והסבירה למזכירה שאין כל מוצא, פרט לתשלום מהיר של הקנס. כעבור ימים אחדים התייצב מישהו בפני קופאי בית־המשפט, שילם את שלושים הלירות באיחור של שמונה חודשים, קיבל קבלה הקובעת כי הסכום „נתקבל מאת משרד החוץ".

כאשר התפרסם הדבר בעתונות, מיהר גיזבר משרד החוץ להודיע, כי לא המשרד

קרבן

שילם את הקנס: „אנחנו לא שילמנו ולא משלמים קנס, אפילו בשביל הנהג של שרת החוץ. אם יעשו לו רפורט, הוא עצמו ישלם."

נשארה, איפוא, תעלומה: מי שילם את הקנס עבור אהוד אבריאל?

קשרים עם האינטליג'נס

תעלומה זו היא אמנם פיקנטית, אולם היא אינה כה חשובה כמו התעלומה השניה, הקשורה באהוד אבריאל:

מהו התפקיד שהוא עומד לקבל?

ידוע, כי לפני זמן קצר ביקש אבריאל לעזוב את משרד החוץ. אולם גולדה מאיר, המקיימת עמו יחסים ידידותיים ואשר כלפיה גילה נאמנות רבה, ביקשה ממנו לחזור בו מבקשתו. הוא נשמע לה, אך יצא לחופשה